

Петдесет и девета глава

С няколко докосвания на сензорния екран на компютъра в голямата читалня на обществената библиотека в Ноумист Иво Жупан заключва вратите на библиотеката. След това той казва:

- Последвайте ме. Ще слезем в подземие, откъдето ще влезем в историческата канализация. Тя не се използва от няколко века, но е напълно проходима.

Иво Жупан взема един нетбук от работната си маса, отваря го и докосва екрана. След малко на екрана се показва карта на историческата инфраструктура на Ноумист. Иво Жупан фокусира на канализацията под библиотеката и увеличава изображението.

- Ще влезем оттук – Иво Жупан посочва мястото и се отправя към подземие. Всички останали тръгват след него.

Винко Станс обаче се колебае и казва:

- Иво, не е ли по-добре ти да останеш. Теб едва ли те търсят.

- Вече прегледах бюлетина на полицията – отговаря Иво Жупан. - И аз съм в купа.

- Не разбирам защо този куку вдига под тревога цялата полиция за едно неправилно паркиране? - чуди се Миро.

- Не е заради паркирането – казва Физор Апс, - а заради бягството. Явно Драго Ковач е бил записал случая в компютъра. Най-вероятно в участъка са видели това и са направили проверка. Драго Ковач може и сега да не си спомня, но полицията вече е вдигната.

- Лошото е, че и в Ранкодом ни търсят – клати глава

Блавор. - Това значи, че не можем да отидем и в Урби Макс.

- И какво ще правим – пита Драгица.

- Ще се доберем до историческата врата на рая – отговаря Иво Жупан.

- Как ще го направим? - пита Миро.

- Първо ще се доберем до совалката – казва Винко Станс.

В този момент от компютъра му се чува сигнал. На екрана се появява разтревоженото лице на Инко Нитс, който задъхано и шепнешком съобщава:

- Полицията приближава совалката!

- Спасявай се! - вика Винко Станс.

- Не мога да излятя, ще ме свалят – отчаяно казва Инко Нитс.

- Не със совалката! - пак вика Винко Станс. -

Спасявай кожата! Изчезвай оттам! Среща при историческата врата на рая след четири часа.

- Разбрано! - казва Инко Нитс и изчезва от екрана.

- Значи се придвижваме пеша? - пита Миро.

- А ти как искаш? - пита го Блавор. - За четири часа сме там.

- Не е ли далече? Няма ли друг начин? - не спира Миро.

- Няма – отговаря Иво Жупан. - Ако използваме превозно средство, веднага ще ни засекат.

- А компютрите няма ли да засекат? - пита Миро.

- Не – казва Иво Жупан. - Те са много добре защитени. А освен това, тези, които използваме, са произведени за Земята и не се следят от нашите системи, защото излъчват на друга честота.

Не след дълго стигат до подземие и поемат по дълъг коридор, от двете страни на който има множество

врати.

- Това са старите книгохранилища – обяснява Иво Жупан. - От много векове не се използват, защото станали излишни.

В дъното на коридора има стабилна желязна врата, която се отваря само ръчно. Четиримата мъже се напъват да я отворят, но тя заяжда. Драгица ги избутва настрани и насочва оръжието, отнето от Инко Нитс.

- Няма да стане – казва Блатор. - Много е слабо.

- Тогава да го пробвам на теб, а? - ехидно казва Драгица. - Сложила съм го на максимум. Това е модифицирано оръжие, не е само за зашеметяване. Тези идиоти е можело да ни убият.

Драгица натиска три пъти спусъка. Вратата се обхваща от синкави вълни и рухва напред.

- Моля, първо дамите – казва Драгица.

Иво Жупан оглежда стените на тунела след вратата и търси сензорен екран за управление на осветлението. Намира го и го активира. След малко тунелът се осветява ярко и в дъното му се виждат стълби, водещи надолу.

- Ето оттам се влиза в канализацията – сочи Иво Жупан.

Всички се отправят натам с бърза стъпка. Слизат по стълбите няколко етажа надолу. На дъното се вижда старият канал, който е пресъхнал отдавна. Личат много пластове, натрупвани през вековете.

- Ще вървим в тази посока – гледа компютъра си Иво Жупан.

Тръгват нетърпеливо, защото подземиято потиска всички. Искат колкото се може по-скоро да излязат на повърхността.

- Къде ще излезем? - пита Винко Станс.

- До историческото стопанство – обяснява Иво

Жупан. - Там е най-безопасно, защото музеят се отваря само при поискване от групи. Днес видях, че няма такива групи.

- Колко има до там? - Миро е нетърпелив.

- Не е далече – казва Иво Жупан. - Скоро ще стигнем.

Не след дълго стигат до едно отклонение на канала. Иво Жупан повежда групата по него. След стотина метра стигат до едни стълби, които водят нагоре.

Иво Жупан гледа екрана и казва:

- Точно под двора на историческото стопанство сме.

Започват да се изкачват по стълбите. Стигат до голяма желязна врата, която не е отваряна от векове. Отново всички се напъват да я отворят, но тя не помръдва. Драгица пак използва оръжието и разбива вратата. Не след дълго се озовават в една пристройка към стопанските сгради, в които се помещава музеят на историческото стопанство на Ноумист.

В стопанския двор не се вижда жива душа. Извън него се вижда старият път, водещ към Ноумист.

- Оттук има туристически маршрут към планината и историческата врата на рая – сочи Иво Жупан.

Бързо излизат от стопанския двор и тръгват по пътека между вековни дървета с листа, подобни на папрат. Скоро гората става по-гъста и не се налага постоянно да се озъртат назад.

- До историческата врата на рая има още три часа път с нормален ход – казва Иво Жупан.

- Да имаше нещо за хапване – въздъхва Миро.

- Има – Иво Жупан вади няколко десертчета от джоба си и ги раздава. - Не е здравословна храна, но насища.

- Да ни даде малко сила, че скоро ще започнем

изкачването – казва Винко Станс.

- Изкачване ли? - вика Миро. - Какво изкачване?

- Нали историческата врата на рая се намира на планината – обяснява Иво Жупан. - Но няма страшно. Пътят не е много стръмен и лесно се върви по него. Няма да усетим кога ще се качим на билото.

Скоро пътеката, по която вървят, стига до широк горски път.

- Това е пътят, по който нашите предци са слезли от вратата на рая до Ранкодом – обяснява Иво Жупан. - Оттук нагоре до билото ще ни е лесно, защото пътят се изкачва много плавно. Има и кратък маршрут, но той е доста стръмен.

- Нека вървим по дългия – предлага Миро.

